

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

PROTLAK

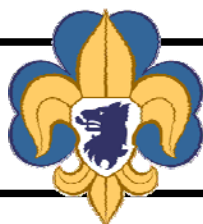

54

Výprava na Ostrý, Z3V, Brigáda na Březníku...

XIV. ROČNÍK

LISTOPAD 2009

OBSAH

Spaní v klubovně – Spinky	3
Indické odpoledne – Pavouček	4
Výprava na Radyni – Tučňák	5
Výprava vlčat – Koza	6
Jak světlušky strávily podzim – Kikina	8
Výšlap na Ostří – Křoví	9
Annín – Špunt	11
Z3V – Prach	13
Podzimní Drnovka – Frenký a Jana	21
Brigáda na Březníku – Koza	22
1. RR schůzka – Jágr a Zvěd	24

SPANÍ V KLUBOVNĚ 3.9.- 4.9.2009

Dva dny před spaním jsem obdržela listinu, ve které stálo „Na vědomost se dává, že vedoucí Skřítek, Voko a Norek pořádají spaní v klubovně.“ V sobotu jsme tedy v kompletní sestavě dorazily do klubovny. Skřítek s Norkem nás uvítaly ve starověkém převleku při svíčkách. Začaly nám vysvětlovat celoroční hru skautek na téma EXPEDICE. V průběhu večera jsme si stihly zahrát i několik her. Nejvíce jsme se zašpinily u hry, kde jsme vymýšlely a malovaly svůj vlastní skupinový erb. Náročné na erbu bylo to, že jsme ho mohly vymalovat jen určitou částí těla. Např. nosem, loktem atd.

Poté následovalo učení starověkých tanců. Začaly jsme tancem v párech. I když jsme byly jen samé dívky, dobrovolně jsme si zkusily i role partnerů. Druhý tanec už byl trochu složitější. Tančily jsme v kruhu tentokrát každá sama a rytmus byl v tomto tanci důležitější než v tom prvním. Hudbu jsme sice neměly, ale Skřítek nás naučila melodii, takže jsme si ji při tanci pobrukovaly. Čím víc nás to bavilo, tím rychleji se blížila noc. Noc byla černá jako uhel a usedala tma na naše spacáky. Najednou ze tmy vystoupili UPÍŘI! Byla to naštěstí jen noční hra, kde se nakonec ukázalo, že upíři byly dvě skautky.

(o této hře vedoucí nevěděly:-D) Strašidelnou noc jsme ve zdraví přežily a probudily jsme se do krásného rána. Protahovaly jsme se jako právě vylíhnuté ptáčátko. Těsně před koncem jsme si sbalily spacáky a všechny ostatní věci a odcházely domů.

Spinky

INDICKÉ ODPOLEDNE - 3.10.2009

Skautky mají svojí celoroční hru na téma putování po světě, která se jmenuje EXPEDICE. Kromě družinovek a obvyklých akcí si občas jen tak vyrazíme do klubovny na nějaké to odpoledne či spaní, laděné právě do naší celoroční hry. Tentokrát jsme se sešly ve dvě hodiny v klubovně, kde nás čekalo indické odpoledne. Na začátek si pro nás Skřítek připravila prezentaci o Indii a zajímavé povídání o životě indických občanů, o jejich zvycích, náboženství a o tom, co tam vlastně jí a dělají. Mezi prezentací jsme si zahrály plno her. Ta první se týkala přísloví. Měly jsme pantomimicky předvádět ostatním družinkám české přísloví, které nám Skřítek řekla. Naší družince to „moc šlo“☺. Na další hru jsme vyrazily do lesíka u sv. Anny péct placky, které se jí v Indii, ale aby to nebylo tak jednoduché, Voko nám to ztížila takhle: Každá z družinky dělá pouze jednu věc: udržování ohně a sběr dříví, další dělá těsto a třetí smí jen otáčet placky. Ale pozor, jedna má zavázané nohy a

může jenom skákat, druhá nevidí a poslední nesmí vůbec mluvit. Ale mělo to ještě jeden háček, oheň se měl rozdělat v kruhu, do kterého jsme nemohly šlápnout. No musím nakonec říct, že se nám placky povedly a chutnaly všem☺. Když jsme přišly do klubovny, čekala nás velice příjemná věc a to byla ČAJOVNA. Naše kuchyňka se rázem stala tou nejtemnější jeskyní. Pomalu jsme se všechny nasoukaly dovnitř ne příliš širokým vchodem (byla to taková jeskyně plazivka☺). Na ochutnávku jsme dostaly moc dobrý pomerančový a višňový čaj.

Pavouček

Výprava na Radyni

V sobotu někdy v říjnu jsme měli na kolech výpravu na Radyni. Nejprve jsme jeli přes Libákovice na rozhlednu, byl docela dobrý výhled tak jsme tam chvíli zůstali. Z kopce byla zajímavá cesta přes pole (jenom pole), která končila v lese. Naštěstí cesta byla kousek

vedle. Pak jsme jeli po cestě dál a dál dokud nám nedošlo, že jedeme úplně blbě, takže jsme se ztratili. Zase jsme byli na poli, takže cesta

vedla zase přes pole. Ocitli jsme se na nějaké asfaltce, která nás zavedla až na rozcestí, na které jsme měli dojet. Po nějakém čase jsme našli vhodný místo na rozdělení ohně (v kopřivách). Kdo chtěl se najedl a jeli jsme dál. Dorazili jsme do Nebílov, uviděli jsme v dáli Radyni, takže výprava už skončila. Cesta zpátky byla taky zajímavá, protože jsme občas jeli po neupravené sotva pěší stezce. To je asi všechno, co bych k tomu napsal.

Tučňák

Výprava vlčat z Borov do Příchovic

Krásné podzimní odpoledne 31.10. strávila smečka vlčat společně na výpravě. Naše putování začalo v Borovech, kam jsme se dopravili z Přeštic vlakem. Odtud už devět vlků, tři vůdci a jeden bývalý vlk (Žabák) pokračovali pěšky. V Nezdicích se k nám připojil Langoš, který měl fotbalový zápas a tak sraz v Přešticích nestihl. Na úpatí Zelené hory jsme si zahráli několik her. Jako hrací pole jsme využili louku ohrazenou elektrickým ohradníkem a velmi hustě „zaminovanou“ produkty kravského trávicího ústrojí. Při podlézání elektrického ohradníku se nám bohužel podařilo jeden vodivý provázek přetrhnout. Následovala tedy náročná operace během níž operující (hlavně Žabák) několikrát schytali ránu elektrickým proudem. Nakonec se podařilo za pomoci klacků a jiných nevodivých materiálů provázek opět spojit.

Pokračovali jsme dál a před námi byl nejhorší úsek cesty – výstup na Zelenou horu. Na vrcholku jsme ufunění obdivovali schránku s návštěvní knihou a sezení, které zde vybudoval nějaký místní turistický oddíl. Během oddechu po náročném výstupu jsme si přečetli pověst o tom jak se zde hospoda propadla do pekla, která se k tomuto vrchu zvanému také Taneček váže. Zvláště v mladších vlčatech zanechala velký dojem. Zapsali jsme se do návštěvní knihy a někteří z nás se pustili s GPS do hledání skrýše hry geocaching, která je zde ukryta. Po úspěšném nalezení a lehkém občerstvení jsme si všichni

zahráli na schovávanou, udělali společnou vrcholovou fotku a vyrazili dál. Naším dalším cílem byl Březník. Cestou se podařilo Pepovi

zakopnout na kamenité cestě, čímž si způsobil ošklivou odřeninu na koleni, na rukou a škrábanec na obličeji. Nesl to ale statečně, takže po ošetření jsme mohli pokračovat dál. Na oblíbeném zimním sánkařském resortu Zelená hora jsme si zazávodili, kdo rychleji seběhne dolů. Vyhrál Rajče. Na krásně posekaném pozemku v Březníku jsme si konečně udělali oheň a opekli pochutiny, co jsme si donesli z domova. Už se pomalu začalo stmívat a citelně ochlazovat. Na zahřátí jsme zahráli několik her a zamířili po silnici do Příchovic. Na silnici jsme potkali Yetti s kočárkem, která nás svojí vycházkovou chůzí hravě předhonia. Ke klubovně jsme dorazili už prakticky za tmy plni dojmů z povedené výpravy.

Koza

Jak světlušky strávily podzim

Skautský rok jsme zahájily výpravou na Ticholovec se zastávkami na Třešňovce a u Svatého Vojtěcha. Cestou jsme hrály všelijaké hry a mimo jiné světlušky vymýšlely básničky, ve kterých musely užít slova les, krása, život a klid. Posuďte jaké mají Žabka, Ťapka a Lišče básnické střevo:

Příroda

*Les je krása, život klid,
vše co chceme, můžeme mít.
Stanujeme u lesa,
kolem nás je samá krása.
K životu jsme stavěný,
kolem nás je klid a veselí.*

Začátkem října jsme spaly v klubovně. Skřítek připravil velký zvířecí kvíz a hlavní program večera se neobešel bez milovaných

plyšových kamarádů. Všechny plyše se nám představily, jejich majitelky si s nimi sehrály divadlo a nejrůznější hry. Na co ovšem všichni napjatě (hlavně nováčci) čekali, bylo slavnostní rozdělení do šestek. Každé světlušce na cestu svítila malá lucernička až k potoku, kde už hořel připravený oheň. Světlušky nastoupily na schody a vedení roje kolem ohně. Postupně si všechny zavázaly svoji barevnou stužku na totemovou hůl. Dostaly malý dáreček a v závěru zazněla i skautská a světluškovská hymna.

Druhá výprava nás díky počasí zavedla od vývěsky „až“ do klubovny ☺. Nenechaly jsme si ovšem deštěm náladu zkazit a užily si program i uvnitř. K obědu světlušky uvařily bramboračku a celý den nás provázely soutěže a příběh Lucinky a její kouzelné lucerny.

Poslední podzimní akcí byl výlet do Plzně. Tradičně jsme se vydováděly v bazénu na Slovanech, nechyběl vytoužený Mc Donald a vrcholem odpoledne bylo divadlo Čarodějná škola v kulturním domě Šeríkovka. Při veselé pohádce jsme si nejen zazpívaly, zatančily, ale i poznaly trápení strašidla, které má srdce!

Kikina

Výšlap na Ostří (bez cenzury)

Bylo 20. Září co rajče domluvil výšlap na vrchol Ostří na Šumavě. Sraz byl o kolo 7:30 na nádraží, sešli jsme se v průměrném počtu 7 roverů: rajče, panda, sport'ák, jágr, čára, prach a já (křoví). Na konečnou jsme dorazily kolem 9:00 a už nám nic nebránilo v cestě jít na ostří. cestou jsme poprosili dva turisty ať nás vyfotí – neodporovali a vyfotili nás u odpočívadla pro turisty. Potom jsme pokračovali v cestě, došli jsme až na vrchol Ostří, ze zhora byl krásný výhled do krajiny. Vybalili jsme svačiny v klidu snědli a mohli jsme jít zase domů. Vzali jsme to přes Černé jezero a pak do velkého krpálu rovnou na Špičák. Na špičáku sme dali další foto – na menší skále. Sešli jsme si Šanci a rovnou na nádraží do restaurace na pozdní obět. Akorát jsme dojedli a už nám jel vlak zpět domů. Ve vlaku seděli 3 slečny, říkal jsem si že by

jsme se mohli seznámit a pokecat, tak jsem knim přisedl. Rajče se o to pokoušel také, ale moc se mu to nevedlo (asi neměl svůj den) 😊. Do

Přeštic jsme dorazili kolem 17:00 a na nádraží jsme si dali rozchod a to byl konec naší výpravy 😊.

Křoví

Annín 16. -18. 10. 2009

Odjížděli jsme z náměstí v Přešticích, a to ve složení: Nudle, Jéža, Panda, Prach, Skřítek, Woko, Rajče, Sport'ák, Jágr, Zvěd a já. Během cesty se nestalo nic převratného, a tak jsme šťastně dorazili na chatu, kde nás čekali již zabydlení Čára, Čudla, Křoví a Martina. Vívalo

nás teplo a vůně grilovaných klobásek, čekajících na stole. Vrchní klobásovač Čára byl také oslavencem (už se neřadí mezi nás náctileté), proto dostal od roverstva dárek – nejhlasitější píšťalku na světě. Slavilo se při zpěvu u kytary, dokud všichni neulehli.

Překrásný zvuk píšťaly jsme okusili při budíčku, nebylo to moc příjemný, ale to jsme mohli čekat, že z toho Čára bude tak nadšen. Program na sobotu vymýšlel Prach, a to vejšlap po okolí Kvildy.

Někteří jedinci ale odmítali tuto trasu absolvovat, a tak si vymysleli svoji. My odvážnější (konkrétně já, Čára, Čudla, Křoví, Sport'ák, Rajče, Prach, Jágr, Zvěd a Hába, který dorazil ráno s Maggi) jsme sedli do aut a jeli až do Kvildy, kde bylo asi 15 cm sněhu. (S tím nepočítal Hába, kterej jako jedinej nepřezul na zimní.) Ještě než jsme opustili parkoviště, měl Čudla menší potyčku s autem, které se odmítalo zamknout, ale přecijenom přesvědčováním a prošením zabralo a my se mohli vydat na cestu. Už po třech kilometrech s námi sníh přestal být kamarád a neúprosně zpomaloval naše tempo, ale my se samozřejmě nedali a šlapali dál. Cestu doprovázely koulovací a poznávací zastávky a jedna poněkud delší zastávka, na kterou se všichni těšily. Zastávka v takový útulný hospůdce v jedné vesnici, na jejíž název už si nevzpomínám. Ta trvala asi tak dvě hodiny, všichni jsme načerpali energii (ať už z borůvkových knedlíků nebo bramboráku) a plni odhodlání se vydali na cestu, avšak ne všichni jsme pokračovali v plánované trase, Čudla, Sport'ák a Hába se odpojili a z důvodů vyčerpání i jiných zvolili cestu tu nejkratší k autům a my pokračovali dál. To jsme ale ještě nevěděli, co nás čeká. Do cesty se nám postavil jakýsi kopec, který se ve sněhu nezdolával zrovna nejlíp. Když už se stmívalo a my konečně dorazili na známé parkoviště a zase se shledali se zbytkem, naskládali jsme se do aut a uháněli směr Annín. V chatě už na nás čekal zbytek mužstva (výstižněji spíše ženstva). Následovalo rozloučení s Čudlou, Čárou, Martinou a Wokem, kteří nás museli z mě neznámých důvodů opustit. Dál už se jen vesele rozprávělo o dnešních zážitcích a spalo a spalo.

Ráno následoval už jen úklid, loučení a odjezd.

Myslím, že se tato víkendovka, jež byla zároveň moji první roverskou akcí celkem vydařila, a já za všechny RR děkuji vlastníkům chaty (Sport'ák, Křoví), že nám umožnili ji alespoň na tu krátkou chvíli obývat, a ještě jednou Čárovi k dvacetinám vše nejlepší.

Špunt

První víkendový listopad 2009

Listopadový písň od léta už slýchám,
s napětím stránky www.z3v.cz hlídám.

Těšice se nemohu ani dospat.

Už aby tu byl.....

... první víkendový listopad!

Vlastně první listopadový víkend. Tedy termín, který mám už rok zaškrtnut v kalendáři. Termín, kdy se koná každoroční závod dvojic. Termín, na který impregnuji boty. Termín, na který cílím svoji dlouhodobou přípravu a ladím formu. Termín, kdy se má ukázat. Teď, anebo nikdy.

Loni jsme nedokončili (odpadli vyčerpáním mezi třetím a čtvrtým stanovištěm). Letos si klademe za cíl stanout na čtvrtém stanovišti. A stalo se! Čtvrté stanoviště pokořeno. Cíl splněn, můžeme se vrátit s hlavou vztyčenou.

Ale co tomu všemu předbíhalo? Přihláška naší dvojice (já + Rajče - od loňska zavedený pár, zocelený účastí na několika podobných akcích (na dvou, z čehož jedna akce je ta samá...)) podaná již začátkem prázdnin. Poté lanaření dalších dvojic. Kapacita je omezena číslem 75. Jistý je jen Koza, nikdo jiný se do toho nehrne. Po loňské účasti asi dvanácti příchovických dvojic (nejsilnější obsazení po Praze) je to trošku zklamání. Ale Sport'ák by se taky přidal, Křoví možná taky, i o Špuntovi se proslýchá jako že jo. Celé to ovšem končí tím, že kapacita je naplněna a reprezentovat naše středisko jedu já s Rajčetem a.... světe div se Ježa, který si to narychlo rozmyslel a přihlásil se s dnešickým kolegou.

Problém s dopravou je vyřešen kooperací s klatovskou dvojicí Džery + Hans. Druhý jmenovaný nás nabírá do auta v pátek 6.11. na Zličíně v obchodním centru Metropole, kde kolem sedmé hodiny večeříme. Po drobných komplikacích (řidič dostal pokutu za průjezd křižovatky na oranžovou, Džery utrl kus auta, kolona na pražském obchvatu a další) dojíždíme do cíle naší cesty, do Liberce. Na západním okraji Liberce leží část Ostašov, na západním okraji Ostašova leží

kaplička, na sever od kapličky leží tělocvična základní školy a v této tělocvičně je zřízena základna pro letošní ročník Závodu tří vrchů.

Přijíždíme samozřejmě na poslední chvíli - kolem půl desáté. Tělocvična je již slušně zaplněna, ale přesto si trháme výhodné místo u ribstolí (česky žebřiny). Na ně totiž můžeme libovolně všet prádlo, čímž se nám odkládací prostor zvětší přibližně dvakrát. Nastává proces registrace,

vyfasování triček, vybalování věcí na spaní, balení věcí na zítřejší závod (nemůžeme se tím zdržovat ráno) a nakonec nám pořadatelé (lidé z kmene teplických roverů) vysvětlí pravidla a několik stručných pokynů k závodu. Jako poslední přichází léty prověřená rada - co nejvíc se vyspat. Tělocvična upadá do ponurého šera, několik posledních závodníků ještě připravují nocleh, či jinak ruší noční klid, ale během hodiny i poslední člověk utichá. My s Klatováky a bratrem Matýskem z

Brna (polovina loňské dvojice Džery + Matýsek, letos již člen servis týmu) ještě v umývárně asi hodinu lepíme mapu okolí Liberce, složenou z jednotlivých dílů o velikosti A4, které Džery narychlo vytiskl v práci. V tu chvíli jsem poznal, že radši dát stovku za mapu, než se mořit s přesným lícováním okrajů, které nikdy nemohou vyjít. Ale jako zábava na páteční večer taky ujde.

Před půlnocí se do spacáku dostáváme i my a čeká nás nervózní noc plná vrzání dveří a skřípání podlahy, to jak každou chvíli někdo běhá na záchod.

Ve čtyři hodiny jsem už vzhůru a snažím se ještě zabrat. Odkopávám tulící a tvrdě spící Rajče na jeho souseda z druhé strany - vodáka (loni se jako jediní cvakli na lodích a už jim to zůstalo). Ve čtvrt na pět někomu začne zvonit mobil. Chvíli se nic neděje, náhle se jako lavina šíří zpráva, že to byl oficiální budíček. Všichni vstávají, překotně balí a tím samozřejmě budí všechny ostatní. Budíček přichází až v půl. Na zdi osvětlené projektorem se objeví výřez mapy, na kterém je vidět první stanoviště. Symbol rozhledny a nápis „Liberecká rozhledna.“ Následuje překotné roztahování povinných map a zběsilé hledání rozhledny. Rozhledna leží kousek od Liberce (ani ne kilometr), jenže je na druhé straně a musíme se dostat přes celé město. A tak se dav asi stodvaceti lidí v sobotu v pět ráno žene rozespalým Libercem. Řidiči ranních autobusů jen překvapivě valí oči, stejně jako několik domorodých ranních ptáčat. Tempo je pěkně svižné, skoro až ostré a skupina se roztahuje a trhá. Míjíme dvě náměstí, snažím si pamatovat kudy jdeme, ale tempo je příliš rychlé. Džery nás vede neomylně až k nádrži Harcov a pořád dál po zelené. To už nás zbylo asi deset a nakonec se s Klatováky trháme a rozhodneme vylézt na kopec za městem a dál pokračujem podle buzoly na sever. Odhadujem kopec, který by to mohl být a skutečně v ranním šeru rozeznáváme mezi stromy něco co by mohla být střecha rozhledny. Po zdolání kopce nás čeká první stanoviště. Na zemi leží několik klád barevně odlišených. Zlaté jsou nejtěžší, zelené nejlehčí. Úkolem je vybrat si kládu (nesmí se potěžkávat, ani zkoušet nést) a přenést ji na místo zakreslené na vyvěšené mapě. Vypadá to jen kousek pod kopcem. Vybíráme tedy s Rajčetem druhou nejtěžší - červenou, je těžká jako několik zvířat (jedno

má štětiny, další dává mlíko a poslední saje krev) a kopec scházíme cestou necestou. Díky štěstí z lesa vycházíme přímo před otevřenými vrátky do zahrady. Zde máme kládu složit (stejně jako ostatních 50 lidí, kterým se vyhýbáme), zahlásit číslo dvojice a barvu klády. Po kontrole

a zapsání

(Matýskovo

první

účinkování)

vidíme další

výřez mapy s

vrchem

Vřesoviště a

vedle vidíme

hájovnu Na

pilách. Po

delším pátrání v

mapě zařve

Rajče

vítězoslavné

„mám“ a

můžeme

vyrazit.

Klatováci

teprve přinášejí

kládu, tak na ně

čekáme a ženem

to zpátky na

rozhlednu a

pořád dál po

žluté. Po

mírném

zakufrování (ani

ne dva

kilometry) zdoláváme vrch Skalky (710 m) a rozhodneme se jít dál

podle azimutu. Jsme vzdáleni asi 1,5 km od stanoviště vzdušnou čarou

a po cestách to vypadá aspoň na pět. Hans dělá průzkumníka a slézáme svah s obrovskými kameny a neskutečně zarostlý. Čeká nás slézt do rokle, vylézt na hřeben a zase slézt z hřebenu až k potoku. Pak už jsme přímo pod Vřesovištěm. Rajčete chytá koleno (to je teprv 10 ráno a já už to vidím černě). Koleno mu stahuji (praxi mám už z Relí Monte Libušín) a zjišťujeme, že jeho malá lékárníčka poskytuje pouze jedno obinadlo. Jestli Rajčeti začne bolet i druhé koleno nebo budem muset někde někoho ošetřovat, tak nemáme čím. Každopádně se Rajče statečně belhá dál a my po hodině a půl dorážíme na stanoviště (zkratka to byla, ale časově náročnější - hlavně to slézání k potoku si v ničem nezdalo s Jezerní stěnou).

Dalším stanovištěm je moje méně oblíbené (vzhledem ke své obratnosti a strachu z výšek) lanové překážky. Naštěstí je to dobře vymyšlené a já mohu zůstat nohama na matičce zemi. Vybraný lezec (Rajče) si zaváže oči a musí poslepu vylézt po kolmo k zemi zavěšené kládě. Pro usnadnění je kláda provrtnaná otvory skrz naskrz vzdálené vždy asi 20 cm od sebe. Do otvoru se zastrčí asi půlmetrová tyčka, které má lezec k dispozici tři (nejspodnější vždy vytáhne a přepíchne na první místo). Takže Rajče se na to vrhnul, já jej navigoval (tři označené otvory nesměl vynechat, jinak bychom byli penalizováni) a po pár minutách vylezl nahoru (samozřejmě to nešlo tak hladce, ale zdařilo se). Nahoře se chytil, strhl šátek a druhou částí úkolu bylo naházet mu 5 míčků. To se povedlo, Rajče všechno pochytil. Ještě jsme se rychle zahřáli čajem, který byl k dispozici a mohli se soustředit na další hledání stanoviště. Tím byla nádrž Mlýnice. Opět jsme tedy spojili síly s Klatováky, kteří nám ale rychle mizí a my se držíme kulhavého tempa.

K Mlýnici jsme dorazili bez obtíží, zamávali Klatovákům, kteří akorát odcházeli dál a my se jali plnit úkol. Tím bylo snést loď k nádrži, nasednout (já na zadáku, Rajče na háčku) a dostat se na druhý břeh. Ovšem pádlovat smí jen háček. Rajče to zvládl jen s jednou piruetou (evidentně po loňském výkonu musel na háčku trénovat celý rok). Na druhém břehu jsem se chopil pádla i já, přelétli jsme hladinu k druhému bodu, zapamatovali si tři údaje (jméno hospody, jaké točí pivo a kolik stojí) a frčíme zpátky. Servis týmu jsme nadiktovali údaje, zhlédli polohu dalšího stanoviště a vyrazili dál.

Čtvrté stanoviště bylo naší metou pro tento ročník a bylo opravdu blízko. Navíc se mi šlo dobře (Rajčeti asi tolik ne, ale šel pořád), tak nebyl důvod závod vzdávat. Cestou jsem předběhli dvojici, která se rozhodla jít po nudné silnici a odbočili do luk a polí. Směr udávala buzola a my se kupodivu na první pokus dostali až k nějakému rybníčku Na Víisce, asi dva km od Chrastavy. Zde bylo další stanoviště s úkolem (a hlavně s várnicí s čajem). Tentokrát bylo mým úkolem zavázat si oči šátkem, vzít Rajče za krk a poté koulet před sebou pneumatiku kličkujíc slalomem. To se nám povedlo hodně rychle (díky bohu, dýl bych Rajče neudržel). Po splnění úkolu jsme dostali mapu, a výřez s dalším stanovištěm. Tím byl hrad Hamrštejn. Už už jsme se

chystali vyrazit, když se náhle objevila klatovská dvojice. Vysvětlení bylo nasnadě - rozhodli se dát si oběd v Nové Vsi a přestože prý na nás t'ukali z okna, my se jich nevšimli a předběhli je. Opět jsme tedy na ně počkali. A stálo to za to!!! Hans se nemohl na Džerym udržet, takže jim

úkol trval i s vyválením se v bahně trochu déle. Ale zvládli to, zatímco my už jsme študovali kudy se dostat nejlépe k Hamrštejnu. Rozhodli jsme se jít po drátech nízkého napětí až k silnici R5 (zde platil zákaz dotýkat se silnice R5 (i na zem spadlé)). Po překonání er pětky (podjezdem) jsme si vyšlápli na úpatí Andělského vrchu a při úpatí jsme dosáhli Hamrštejnu.

Do zříceniny jsme museli vyšplhat držíce se lana. Na hradním nádvoříčku nás čekal servis tým ve složení Ježek s Matýskem a úkolem bylo rozřešit dvě šifry. Šifrováním jsme se nikam nedostali, ale aspoň jsme se zahřáli u ohně (s heslem „Mám kamaráda Džeryho“ to hrálo ještě víc). Po padesáti minutách jsme se radši zvedli, odevzdali jednu skorovyluštěnou šifru a druhou skoronevyluštěnou šifru, radši nahodili batohy na záda a zahájili pochod směr Ještěd. Musím se přiznat, že jsem trošku doufal, že by to mohl být poslední vrch, ale silně tomu odporoval čas. Bylo teprve kolem čtvrté odpolední a my bychom byli tak blízko? Hloupost! Po loňském ročníku, kdy jsme vzdali v 8 večer vzdálení asi 15 km od čtvrtého stanoviště jsem čekal nejméně dva další vrchy.

Tak jsme radši mlčky šlapali dál až do setmění. Cestou po zelené, která vedla až pod Ještěd, jsme narazili na skupinu asi šesti závodníků a drželi se jich. Cesta byla konečně trošku třívrchová. Prostě krpál nahoru, strmý jako zvíře, do toho se setmělo a my nechtěli vytahovat čelovky. Postupně se však stala neuvěřitelná věc. Rajče sice kulhaje nabral tempo, které bylo rychlejší než zbytek skupiny a my se ocitli na čele. Rozsvítili jsme tedy čelovky a funěli dál do kopce. Při pohledu na mapu je ta zelená značka vskutku vydatná. Táhne se přes Rozsochu, Kaliště a Černou horu (pěkná osmistovka) až pod Ještěd. Na Černé hoře do tmy padla mlha jako mlíko, že čelovka nedokázala posvítit ani na zem. Trochu jsme měli obavy abychom tady nezabloudili. Ale šlo to. Postupovali jsme od značky ke značce až se v dáli začalo čím dál častěji objevovat červené světlo. Byl to vrchol Ještědu.

K němu jsme se dostali po silnici. Tu červenou turistickou značku, vedoucí také nahoru, jsme někde minuli, ale nakonec jsem byl rád. Prý kvůli sněhu nebezpečně klouzala. Na druhou stranu proti autu v mlze je to taky docela adrenalin. Od dvojic, které jsme potkávali na cestě dolů,

jsme se dozvěděli, že se jedná už o poslední vrch. Bylo nám jasné, že to dokážeme. Že dokončíme Závod tří vrchů.

Na vrcholu jsme trochu tápali, než jsme stanoviště našli, ale podařilo se. Byla to tradičně Prasárna. Tentokrát jsme měli běžet z od pytle k desce (vzdálené od sebe cca 20 metrů) a z pytle přenést hranolky dřeva a postavit z nich na desce co nejvyšší věž. Hranolky jsme mohli nosit jen po jednom a na celý úkol jsme měli jednu minutu. Čtyřicet vteřin jsme tedy běhali oba, pak Rajče zaklekl a začal stavět věž. Po dalších dvaceti vteřinách fouknul vítr, půl věže spadlo a naměřená výška byla pěkných 25 cm. Ale měli jsme hotovo. Po podepsání se na desku jsme se odebrali po silnici dolů, do Liberce. Cestu do Ostašova nám pro jistotu poradil domorodec, na kterého jsme zazvonili a v 21:03 jsme hlásili příchod na základnu.

Následovalo rozvěšení mokrých věcí na ribstole (česky žebřiny), sprcha a teplá polévka (i když loni byl guláš lepší...). S Klatováký a Matýskem, jsme pak ještě probírali závod a plánovali účast na brněnské roverské akci. Hans odpadl jako první, pak Rajče s Džerym a kolem půlnoci jsem zalehl i já s Matýskem. Zbylí závodníci se postupně trousili až do půlnoci.

Ráno nás čekalo vyhodnocení, kdy Kulda slavnostně vyhlásil první tři dvojice včetně nejlepší dívčí dvojice, byly předány dary, diplomy a putovní pohár pro vítěze (plechová cedule s nápisem Závod tří vrchů). Po vyhodnocení začali závodníci postupně opouštět tělocvičnu.

Nás ještě čekala cesta autem do Prahy a z Prahy autobusem do Plzně. Rajče s Džerym pokračovali dál na vlak do Klatov.

A shrnutí? Skončili jsme jako nejlepší příchovická dvojice na 21. místě z celkových 62 hlídek. Ježa s Dejvem skončili na skvělém devátém místě. Celkově závod dokončilo 51 dvojic. Závod bych hodnotil jako vydařený, ale minimálně o 50% lehčí než loňský ročník (ten dokončilo asi 15 dvojic z 50) a tím pádem trošku nudnější. Celkově jsme neušli víc než 60 km a na cestě jsme byli asi 16 hodin (včetně zastávek). Nejlepší dvojice přitom zvládla celou trasu za neuvěřitelných 6 hodin 22 minut (druzí na ně ztratili 4 hodiny). Ale aspoň jsme si vyzkoušeli, že to jde dokončit a na příští rok si ani nic jiného za cíl dát

nemůžeme. Takže doufám, že první víkendový listopad 2010 bude na startu víc než jedna příchovická dvojice!

Prach

PODZIMNÍ DRNOVKA

Ahoj skauti, skautky a ostatní, jistě víte, že pokud máte chatu, srub nebo chalupu, musí se daná nemovitost před zimou pořádně uklidit a zazimovat. Také oldskauti jezdí každý první víkend v říjnu na Drnovku, aby tady naši usedlost vyspravili a zazimovali.

Letošní pobyt byl ve znamení „**Oldskautké vany**“.

Nejde ani o břicho nějakého oldskauta (které by se jistě našlo), ani o koupání na Drnovce ve vaně, ale čtete dál a vše se dozvíte.

V pátek odpoledne vezmeme auta a odvezeme náradí, nádobí, spacáky, židličky a další harampádí ke dvoudennímu pracovnímu pobytu na našem tábořišti.

A teď vysvětlím pojem „Oldskautská vana“ :

V jedné slabé chvílce půjčil jeden oldskaut druhému oldskautovi své oblíbené auto. Druhý oldskaut (říkejme mu například Vanič) rozjařen pořádným fárem si užíval terénní jízdy, když tu uslyšel pořádnou ránu: „Nu což terény jsou terény“, řekl si a jel dál. Ale daleko už nedorazil.

Najednou všechny kontrolky v autě hlásily nějaké nesmysly, blikaly a svítily. Oldskaut Vanič pochopil, že něco není v pořádku a zastavil.

Víte co je to „proražená vana“? To je nějaká vana pod motorem, která má správně obsahovat olej na promazávání motorových součástí a tu právě geniální Vanič geniálně prorazil o takový malý jinak zcela bezvýznamný kamínek. Auto bylo úplně nepojízdné, Vanič zcela zdrcen a majitel? Ani se neptejte, ten bude muset chodit do práce pěšky.

Náš pracovní zápal však tato lapálie nerozhodila. Druhý den jsme vykopali trávu kolem srubů, ošetřili malé stromky před zimou, zpevnili a natřeli most u rybníka.

Ještě jedno zpestření jsme však měli. V sobotu přijela na návštěvu Kula se šestitýdenní Terezkou a dokonce Yetti s Kamilem a Michálkem se dvanáctidenní Zuzankou.

Takže, jak je to s těmi dětmi u oldskautů?

Pako má malého Tobiáše.

Čochtan malého Tomáška.

Chcíp má malého chlapečka jménem Hyneček.

Denisa a Jirka mají Adélku.

Kulka a Viky mají Pavlíka a Terezku.

A Yetti s Kamilem mají Michálka a Zuzanku.

Pokud byste náhodou někoho neznali, tak nezoufejte, sejdem se určitě příští rok na táboře. AHOJ!

Jana a Frenky

Brigáda na Březníku

Sváteční středu 28.10. oslavili oldskauti a roveři prací. V hojném počtu se sešli na střediskovém pozemku v Březníku. Čtyři zkušené muži se chopili křovinořezů a Březníkem už se nesl zvuk řvoucích motorů. Za sekáči (nemyslím ty pavouky ani obchod s použitým oblečením, ale muže sekající trávu) hned vyrazila armáda hrabačů a za nimi dva teamy sběračů (tyto teamy se skládaly z káry, vidlí a obsluhy těchto nástrojů). Počasí nám přálo, práce šla pěkně od ruky, takže do oběda byla první louka a i část druhé posekána. Jako předkrm jsme si nejprve opekli buřty či klobásy a zlatým hřebem oběda

byla výtečná polévka s kolínky (né s těmi těstovinovými, ale s vepřovými), připravená Šéfkuchařem Frenkým a topičem Bopem.

Po takovém nášupu se nám znovu do práce moc nechtělo, navíc se počet pracujících po obědě citelně zmenšil, ale pěkný kousek louky na posekání, shrabání a odvezení ještě zbýval, takže hurá do toho. Poslední stébélko trávy bylo sklizeno někdy po druhé hodině. Všichni jsme odvedenou práci cítili v zádech a končetinách, ale zároveň nás hřál pocit dobře odvedené práce a pohled na krásně posekanou louku. Snad již brzo budeme moct tyto pozemky využívat k táboření či jiným činnostem. Na závěr musím poděkovat všem, co přiložili ruku k dílu. Doufám, že příště se nás sejde minimálně stejný počet.

Koza

1. RR schůzka

18. 9. 2009 se konala první roverská schůzka a přespání na Černé skále. V pátek jsme se tedy sešli v 19:00 před naší klubovnou ve složení: Skřítek, Martina, Prach, Rajče, Čára, Dolín, Sporták, Panda, Píp, Jágr a Zvěd. Vyrazili jsme od klubovny směrem k Radkovicím po louce. V Radkovicích už se dělalo šero, a tak jsme na Černou skálu dorazili až za tmy. Za pomoci baterek jsme začali hledat místo na přespání a pak i dříví na oheň, který se podařil Skřítkovi zapálit na jednu sirku, takže nám pak v noci nebyla zima. My tedy vyndali buřty a klobásky a pěkně jsme si je opekli. Poté vedoucí roverského kmene Rajče vysvětloval, kdy a kde budou další akce a schůzky. Také dodal, že pokud nebude nějaká akce nebo schůzka omluvena, tak se budou platit pokuty novému pokladníkovi Čárovi. Zahráli jsme si jednu hru na prověření našich znalostí v okruhu dějepisu a showbyznysu. Prach a Rajče se ujali vymýšlení všech známých i méně známých osobností, které pak napsali na papírek a každému z nás přilepili na čelo. Hra to byla velice zajímavá, hlavně tedy asi pro Pandu, který dostal lísteček se jménem svého vlastního otce (aspoň si to tedy všichni myslíme...) Frenkyho. Po úspěšném ukončení hry, kdy každý uhodl to, co měl napsáno, vytáhl Čára svoji kytaru, začal hrát hity ze svého zpěvníku a my ostatní jsme zpívali z plných plic. Po pár písničkách nás opustili Skřítek a Martina, které zvolili raději teplo domova než dobrodružství na Černé skále. My jsme ještě nějaký ten čas pěli při tónech kytary a nakonec jsme usnuli při dohořívajícím ohni. Ráno nás probudili příjemné sluneční paprsky a kolem 8 hodiny jsme uklidili a vyrazili zpět ke klubovně. Cestou se nestalo nic neobvyklého a my v pohodě dorazili domů. Na závěr tedy můžeme říct, že to byla akce vydařená a doufáme, že všechny akce budou takové či ještě ještě lepší.

Jágr a Zvěd

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Skřítek(skautky), Rajče(RR,vlčata),Kiki(světlušky), Čára(skauti),Laka(oldskauti)

kontakt:Josef Volf,Příchovice 237,Přeštice 33401,goat22@seznam.cz

uzávěrka: 22.11.2009 **vyšlo:** 30.11.2009 **neprodejné**